

VIRREBANKÓ

Jeszenszky Ferencz.

Szelid szíve nem dúlt viszályl,
Nem vágyta a csaták zaját;
Békét kívánt ő életében.
Munkálni esendben és szerényen,
Sirig szeretve a hazát.

S a mért éltében ugy epedt ő,
Megadta néki a halál:
Most már a hon ölébe zárva,
A sír, a nyugalom honába'
Csakis csendet, békét talál!

K. Gy

Felelős szerkesztő:
Dr. MUKI.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatala:
Széchenyi-ter 12. sz.

➡ Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl. ➡

A vasárnapi munkaszünet első áldozata.

(Megtörtént história.)

A szigeti külváros vámház felé eső részén szerénykedik egy kisded házikó, melynek egyetlen szobájában küzködik az élet savanyúságával egy földhöz ragadt suszter, vagy mint a köznép nevezi: csizmadia mester áldott feleségével s az orgona sipjaira emlékeztető számos gyermekeivel. Jó jövedelmét, a közeli falvakból vasárnaponként beözönlő parasztnép által adott reperálási s egyéb e fajta kisebb-nagyobb munkák képezték éveken keresztül.

Ámde a vasárnapi munkaszünet beálltával tilos kezelni a dratvát így tehát a cseszkó elesett megrendelőitől, kik csak e napon jöhetnek a városba, másnapig bizony nem maradhatnak el hazulról egy kis foltozás, vagy épen sarok-csinálás miatt. A végzet e kegyetlen rendelkezése fölött, tekintettel számos tagból álló családjára, emberünk méltán elkeseredett, mert megrendelők hiányában a műkoplalás keserves napjai virradtak föl az ő s egész családja számára. Aggodalmainak nyilvánítása panikot idézett elő családjában. A gyerekek összebujva az egyik szegletben sirtak, az asszony a másik szegletben . . . ő pedig, családapa léte, a szoba közepén járt föl-alá sebes léptekkel s kétségbeesése a szeretett lények jajveszékéseinek fokozódásával mindinkább növekedett.

Az asszony e kritikus helyzetben a jó Istent segítségül kérendő, elővette még keresztapjától kapott imakönyvét, egy fohászt röppentett el ajkairól, s a templomba indult imádkozni. A férj hevesen ellenezte e szándékot; miután pedig az asszony nem tágitott, sőt már a kilincse tette a kezét, kereken megtiltotta a távozást, de eredmény nélkül. Ekkor aztán összegezte a rájuk nehezedett szerencsétlenségeket s éktelen káromkodásokra vetemedett, mi közben azzal fenyegette istenfélő nejét, hogy a legkegyetlenebb módon öli meg magát, ha még egyszer a templomba megy. A jámbor nő nem hallgatta tovább szerencsétlen férje elkeseredésszülte szitkozódásait s fenyegetőzéseit, hanem kisiklott kezei közül és elment az Isten házába.

A cseszkó e miatt rettenetes dühben tört ki s elkezdett törni-zúzni. Először is az asztalt, székeket, aztán a cserépedényeket, végül a csirizes tálat s utoljára az »eszczájgot« vagdalta a földhöz a gyerekek nem csekély rémületére s

éktelen sikoltozásaira. Mikor ezekkel készen volt, a nagy kasznira nehezedett, előszedte a plajbászát s az ócska kalendáriumból kiszakított lapra ezt írta: »Engedetlen feleség, ne várj engem többé haza, mert én oda megyek, honnan vissz térni nem lehet soha!«

Ezek után szemére húzta kellő zsirosságu kalapját, hóna alá vágta fütykösét s mint a kit a darázs csipett meg, ész nélkül elrohant.

A templomból hazatérő asszonynak legelőször is a nagy fölfordulás ötlött szemébe, a mi haljóslatu sejtelmet ébresztett benne, aztán életveszélylyel keresztül gázolván a torlászokon, kezébe akadt a bucsuirat, a mi majdnem ketté hasította szerető szivét. Nagy fájdalomra görcsös zokogásban nyilvánult. Az apró csemeték különböző hangnemekben szekundáltak hozzá. A sirókoncert rettenetes és fülhasogató volt. A szomszédok nyugalma alaposan tönkre lett téve. Ez így ment késő éjszakáig. Hasztalan volt a szomszédok kérése, könyörgése, az asszony vigasztalhatatlan maradt. A gyerekek se csillapodtak, daczára a nekik nyújtott szafaládé daraboknak. »Csak legalább a holtteste kerülne meg a boldogtalannak!« lamentált szakadatlanul az özvegyjelölt.

Végre úgy féltiz óra tájban megkopogtatják az ablakot. »Ki az?« hangzik belülről. »A férjét hozzuk« szólal meg egy kétségbeejtően mély hang. Az asszony elájult. A gyerekek hatványozott mértékben fogtak hozzá a bögéshez. A szomszédok a jó Isten végtelen irgalmába ajánlották a szerencsétleneket.

Az ajtó megnyílt s két markos ember bedobott egy sötét alakot, kinek szájában egy darabka virszinia csutka lógott s kiből a jelenlévők nem csekély ámulatukra — a holtreszeg cseszkót ismerték föl.

Egész nap ivott bujában az istentelen, — s irgalmatlanul benyakalt!

Me—nyus.

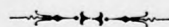
Az idők változnak.

— Miért akar ön elválni? — kérdi a törvényszéki tárgyaláson az elnök egy nőtől, ki az elválasztást sürgeti — hiszen az ön férje szerelemből nősült!?

— Óh elnök úr! — hangzik a felelet, — az idők változnak.

— Nos, és?

— Azelőtt, ha engem megpillantott, a szive vert, most pedig a — botja.

Jó ismerős.

— Képzeld csak! valaki névtelen levelet irt hoz-
zám, melyben engem számárnak, feleségemet libának,
fiamat pedig tökfílkónak nevezi.

— Na az bizonyos, hogy ezt a vakmerő levelet
csak olyan írhatta, a ki jól ismeri az egész családot.

Ne hiddj a leánynak . . . !

*Tüzzel járja a gyors-polkát
A kedves kis Miczi nagysám!
Lángoló hév, lángoló pír
Leng keresztül
Mosolygó szép piros arcán!*

*Olyan csábos, olyan vonzó
Szemeinek ragyogása . . .
Akármerre, messze földön,
Hét vármegyén,
Sehol — sehol nincsen párja!*

*És a kis lány mégis, mégis
Olyan hamis, olyan csalfa!
Másként érez, mást mond szíve,
Mint szép piczi
Csókra termelt eper-ajka . . .*

*Lám az első fordulónál
Ajka Bélára mosolygott;
S másodikban már Ferinek
Engedett egy,
Titkon lopott édes csókot!*

*Mégis aztán az anyjának
Azt susogta lágyan . . . halkal . . .
Nincsen kedve . . . ! Jobb szeretne
Otthon lenni
Azzal a kis fess hadnagygyal!!*

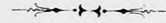
Pönöge.

Megfelelt.

Az egyszeri orvosnövendék nehéz vizsgára készült. Mennél közelebb ért a vizsga napjához, annál jobban elfogta a »drukk«, mert bizony a vizsgáló tanár ugyancsak sokat buktatott el. Végre elérkezett a vizsga napja.

A tanár, midőn a terembe lépett, így szólt a szűkülő orvosnövendékhez:

»Na amice, nézze nekem egy pár nap óta tüdőhurutom van; mondja csak mit tanácsolna nekem?« Az orvosnövendék zavarba jött, de csakhamar magához tért és így felelt: »Már bizony kár volt Nagyságodnak ily komisz időben kijönni, mert ennek még gonosz következményei lehetnek!«

A vacsoránál.

Vendég: Ma valami nagyon jót szeretnék vacsorára.

Pinczér: Van kérem kitünő filet . . . Olyan jó, hogy szinte repetálni kell.

Vendég: Ej, mindig úgy kidieséri az ételleket, aztán ha megettem, kitünik, hogy egy falatot se lehet belőle lenyelni.

A sétatéren.

- Nézd csak, ott megy Margit a vőlegényével.
 — Az ám! — gratulálni kellene nekik.
 — Szó sincs róla.
 — Miért nem?
 — A fiatal ember költő és Margitnak sincs
 semmije.

Jó tanács.

- Vendég:* Hány hektoliter sört mér ki mindennap?
Vendéglős: Körülbelül 7—8 hektolitert.
Vendég: Én tudnék egy módot, hogy többet mér-
 hetne ki.
Vendéglős: (lekötelezőleg) Óh kérem, szivesked-
 jék megmondani.
Vendég: Töltse meg ezentul mindig szinig a
 poharakat!

A szerelmes lelke mindig egy idegen testben él.

Száz költő közül legalább kilenczven *halhatatlan-
 ságra* törekszik; a korán jelentkező szükség azonban
 hatvanat csakhamar megtérit, s csak harmincz küzd
 az *éhalállal*.

A semmi egy lyuk periphéria nélkül.

A korteseket nemcsak azért fizetik, mert beszél-
 nek; hanem azért is, mert hallgatnak.

Sokkal többre becsülöm azt, ki könyveinél vir-
 raszt, mint azt, ki mellettök elalszik.

A nagyoknál mi sem történik kicsiben.

A harkányi fürdőn.

Vig társaság verődött össze csupa férfiak-
 ból. A jó hangulat már toasztirozássá fajul s a tár-
 saság egy gavallér tagja e szóval ragad poharat:

— Eljének az asszonyok!

Általános éljenzés és koczintás. Egy férfi
 azonban meg se mozdul, annál kevésbé ko-
 czint vagy éljenez.

— Hát ön mért nem koczint az asszonyokra?

— Hm! — felel ez savanyu képpel — köny-
 nyü önöknek; otthon maradt a feleségük, az
 enyém azonban — velem jött!

Pontos hivatalnok.

Feleség: Tata, tata! az Istenért kelj már föl és
 menj a hivatalba, két óra már elmúlt öt perczezel.

Férj: Pszszsz! fogd be a szádat. Most már ké-
 sőn van, szóltál volna két órákor.

Mivel nehezebb egy asszonyt, mint egy népet
 kormányozni?

A szerelemmel úgy vagyunk, mint a himlővel. A
 ki fiatal korában nem volt benne, későbbben ritkán,
 vagy sohasem esik bele.

Sok ember csak azért olvas, hogy ne kelljen
 gondolkodnia.

Három módja van a megélhetésnek: 1. alkalmá-
 zás, 2. koldulás, 3. lopás.

Régen az udvarlást rendszeren szerelmi nyilatko-
 zatnak vették, mostanában már a szerelmi nyilatkoza-
 tot is csak udvarlásnak veszik.

Étók.

*Megáthozlak te szőke lányka,
Mért nem szeret engem szived,
Forró lángom, örök szerelmem
A mért soha nem érzi meg.*

*Neked ajánlom szenvedésem,
Előbb utóbb mely eltemet,
Te néked a kínzó fájdalmat,
Mely marcsangolja szívemet.*

*Neked tört szívemet játéku,
Bűnöm, hibáim mind neked,
S a miket folyton hozzád irtam:
Mindén, minden rossz versemet!*
Indigó-pinty.

Kathedrai lódintások.

Finnországban a lakosság, daczára a nagy szorgalomnak, mely a gabnatermelésre fordittatik, nem felel meg a belszükségletnek.

Domine Fülneck maga még azt sem tudja, hogy két állítás egy erős tagadás.

A pozsonyi országgyűlésen jelenlevő lelkes közönség kezeihez kapott.

I. Ferencz francia királyt ellenei Madridba viték, hol a bécsi békére lépett.

V. Károly negyedik háborujához a millanói területen meggyilkolt két követnek kihallgatása adott ürügyet.

Kalvin Servet Mihályt a szt. Háromságról irt munkája miatt először felakasztatta, később pedig száműzetésbe küldötte.

Az „Ilias“-t még abban a korban irták le, mikor még a betűket nem ismerték.

A remény az emberi élet országos vására, a mely vásáron az embereket legelőször megvesalják.

A föld, uraim, az emberi nem családi sirboltja.

A holt nyelv.

Tanár: Mondja csak Feri, miért holt nyelv a latin nyelv?

Feri: Azért, mert a doktorok medicinát rendelnek vele.

Elég érthetően.

Házi úr: Doktor ur, holnapi estélyünkön csak lesz szerencsénk?! Rózám zongorázni fog, Irénke egy pár áriát énekel hozzá, nyolcz órakor pedig vacsorázunk.

Doktor: Köszönöm a meghívást, — pont nyolcz órakor itt leszek.

Paulának.

(Szonett.)

*Acn, búvsugárral kél a szép korány,
És ach, dagad szüm minden érzeménye,
Hogy meglátalak más föld szüleménye,
Te bájzenér, te kedves csattogány!*

*Lényed derít bús élttem alkonyán,
Bevonva kellemidnek búvkörébe
Te vagy lelkem csapásoktól védve,
Te Grácia a párkák zord honán!*

*Belöled szent sugár mosolyg felém,
S az égi üdvöt benned éldelém,
S láttodra szümben újabb remény zöldel.*

*Tenbájdalod engem bűvös gyönyörrel
S dicső örömsugárral hön tölt el,
Ach, mely igen, igen szeretlek én!*

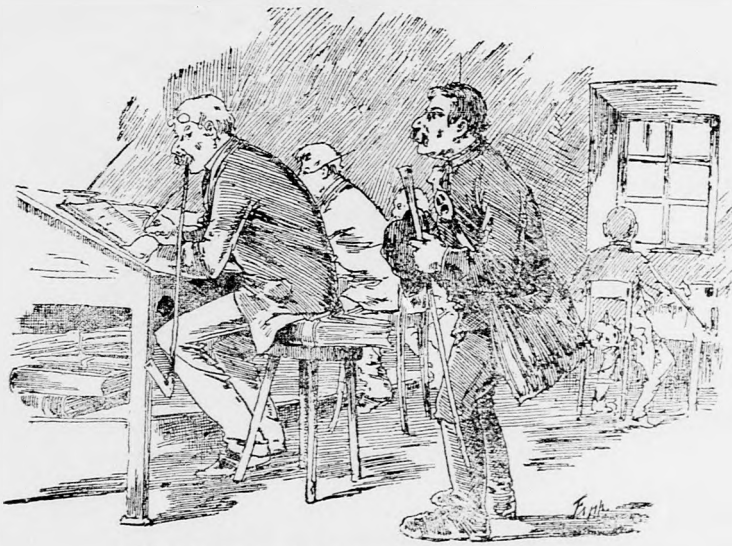

A „hapták“

Káplár: Hallja maga Tumpek! mikor én azt kajátom a kend lapát-füleibe, hogy „hapták,“ akkor ugy nézzen rám, mint a borgyu az uj kapura.

A pecsét.

- Meghozta-e a hatósági bizonyítványt?
- Igenis, meg.
- Van-e rajt pecsét?
- Igenis van, egy-pár *zsir pöcsét.*

A régi magyarokról.

- Tudjuk, hogy a rómaiak rövid haját viseltek; megtudnád-e mondani, milyen hajuk volt a régi magyaroknak?
- A régi magyaroknak *ősz* hajuk volt; vagy pedig — *megkopaszodtak.*

Gyermek-logika.

Apa: Hol vagy Pista?

Pista: Egy fán, édes apám.

Apa: Jer le!

Pista: Miért apám?

Apa: Nem hallod, hogy menydörög?

Pista: *Hallom én azt a fáról is édes apám!*

Könyvkereskedésben.

— Nos atyafi, mit akar vásárolni.

— Egy ócska kalendáriumot szeretnék venni a — *gyűvő esztendőre.*

Gugyi Pétör — Kobak Pál.

— Nője nászom, csipi-e kendet jaz bóha?

— Nem éngöm. Oszténg há' mi végrül kérdi kend?

— Há' mondok, csak azt akartam tunynyi, hogy lesz-e hamargyába — *eső?*

A kultura.

A minap a szomszédos Somogyvármegye községei hatósági körrendelettel fölhivattak, hogy a községeikben létező kulturáról jelentést tegyenek.

L—a község elöljárósága a körrendeletre a következő jelentést tette:

„Mindez üdeig nem tapasztatunk, hogy a kultura betette vóna jaz lábát hozzánk; de a mihelyt észrevesszük, hogy ett van, azonost letartóztatyunk és békisérjünk Szigetvárra.“

Előfizetésre való felhívás

„VERÉB JANKÓ“

pécsi képes élelplapra.

Üdvözlöm a tisztelt közönséget!
Lemorzsoltuk már ezt a fél évet.
Illó hát, hogy köszönetet mondjak,
Az én derék jó publikumomnak,
A mely engem buzgón támogatótt
S a lapomnak táplálékot adott!

De csak alig kezdem köszönettel,
Ajkamról már kérő szó hangzik fel:
Mégkövetem a t. közönséget,
Ne vessen a jóságának véget . . .
Van lapomban humor, eszri, mores —
Nem a világ az a másfél flóres!

Jankó bá' a most jövő fél évvel
Ujra praenumerációba lépdél.
Jövőre is vele lesz a gárda,
Mely az utat eddig vele járta.
Jövőre is szembeszáll a rosszal,
Minden hibát, félszogséget rosszal!

A fő, hogy a publikum fizessen,
Aztán Jankó is fizet szivesen,
A hibája kinek mivel ér fel:
Kinek öreg, kinek apró élczcel . . .
Ergő rogó tisztelt nagy közönség,
Egy szó, mint száz: zsebbe nyúlni tessék!

A ki figyelemmel kísérte a »Veréb Jankó« évfolyamait, az kétségkívül azon meggyőződésre jutott, hogy e lap méltán megérdemli a közönség rokonszenvét és pártfogását.

A »Veréb Jankó« egy részről kellemesen mulattat, meg-megkaczagtat élczzeivel, humorával; más részről szúr, vág a gúny éles fegyverével.

A vidéken a legjobb, legszebb s legolcsóbb élczlap.

Megjelenik minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egy évre	6 frt
Fél évre	3 frt
Negyed évre	1 frt 50 kr.

Az előfizetések legelőnyösebben pósta-utalványon eszközölhetők s a „Veréb Jankó“ kiadóhivatalába: Széchenyi-tér 12. sz. küldendők.